

[Helge Adam Møller]

andre steder i verden, har stor indflydelse også på danske forhold. Lad mig bare nævne de 2½ million flygtninge, der foreløbig er et resultat; det påvirker jo Danmark og alle andre lande. Lad mig nævne, at hvis vi ikke søger at få bragt en fred i stand i dette område, ja, hvad bliver så det næste? Bliver det Kosovo, bliver det Makedonien? Hvad gør grækerne, hvis serberne går ind i Makedonien? Og vi kan alle fortsætte. Derfor er det afgørende vigtigt, at Danmark også tager et medansvar for det, der sker uden for landets grænser.

Og det må være sådan, at når folk har valgt en livsgerning i forsvaret, ved de også, at det kan medføre nogle ubehagelige situationer. Anderledes er det jo heller ikke for folk, der har valgt politiet som livsgerning. De kan risikere at blive sendt til Christiania eller Nørrebro og komme i risikable og farlige situationer. Ønsker man ikke det, må man vælge et andet erhverv. Det er stadig væk professionelle soldater, vi taler om.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg skal ikke et sekund betvivle det, når hr. Helge Adam Møller siger, at vi taler om professionelle folk, der er gået ind i forsvaret, fordi de af hjertet ønsker at være med til at forsvare Danmark og det, der er dansk interesseområde, nemlig NATO-området.

Men her er vi langt, langt ude over NATO-området. Hr. Helge Adam Møller siger så flot: Jamen det står skam i deres papirer, at de skal kunne forrette tjeneste uden for landets grænser, og så nævner hr. Helge Adam Møller også Kruså. Ja, NATO-landene – i hvert fald en del af dem – ligger syd for Kruså, skulle jeg hilse og sige. Nogle af dem ligger nord for Skagen, et enkelt af dem i hvert fald.

Selvfølger skal de kunne komme uden for landets grænser, men det, vi taler om her, er, om de skal uden for NATO's egentlige område. Og det er det, der er sket. De er blevet sendt, om jeg så må sige, helt uden for området, hvor de slet ikke har noget at gøre.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må indrømme, at diskussionen om grundlovens § 19, stk. 2, kan forekomme at væ-

re en akademisk diskussion. Nu er Folketinget jo samlet og giver formodentlig sit samtykke, men jeg synes alligevel ikke, at hr. Ove Fich skal stikke folk blå i øjnene og sige, at for så vidt angår hovedstyrken kommer § 19, stk. 2, ikke i anvendelse, for det er bare en fortsættelse af det, der hidtil har været gældende.

Det er jo ikke rigtigt. Jeg står her med den berømmelige resolution nr. 236. Jeg skal først lige indskyde, at den beslutning, som det danske Folketing tog den 18. september sidste år, blev taget i henhold til resolutionerne nr. 770 og 776. I resolution nr. 236 står der udtrykkeligt i punkt 9, at Sikkerhedsrådet autoriserer UNPROFOR i tillæg til mandatet, som er defineret i resolutionerne nr. 770 og 776.

På hr. Ove Fichs nydanske sprog skal jeg fortælle, at der står »in addition to the mandate«. Det er altså ud over mandatet, og det er det, fordi det handler om, at man i selvforsvar kan tage de nødvendige skridt indbefattet brug af magt for at besvare bombardementer af de sikre områder, som udføres af nogle af parterne, eller væbnet angreb på de sikre områder osv. osv. Og det er at føre krig. Man kan synes, det er rigtigt. Jeg skal for mit eget vedkommende indrømme, at det såmænd ikke er den del af beslutningen i dag, det, at man forsvarer disse sikre områder, jeg har mest imod. Men det er da at føre krig, hvis de sikre områder bliver angrebet, mens derimod sikring af humanitære transporter, nødhjælpsforsyninger osv. kan defineres langt smallere – og altså også bliver det i resolutionerne nr. 770 og 776. Men her er der tale om noget nyt, og derfor kan – det er ikke sikkert, at det sker – danske tropper komme i regulær krig. Derfor er naturligvis § 19, stk. 2, relevant, også i denne sammenhæng.

Men det afgørende for mig er ikke grundlovsdiskussionen; det afgørende er at få gjort det klart, hvad dette her handler om. For det er noget mere vidtgående end det, der blev besluttet for et år siden.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror og håber, at det kan blive den sidste korte bemærkning om dette spørgsmål til fru Annette Just, da det jo også er hovedemnet for det beslutningsforslag, vi skal behandle senere.

Når fru Annette Just siger, at situationen i Jugoslavien overhovedet ingen betydning har